

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **D. K.**
bytem V. č. 225, X V.
zastoupený advokátem Mgr. Alešem Zdráhalou
sídlem Přerovská 33, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**
sídlem Jeremenkova 40a, 779 11 Olomouc

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2017, č. j. KUOK 21441/2017, ve věci
přestupku,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, citovaného v záhlaví, kterým žalovaný zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 11. 2016, č. j. MMPr/142476/2016/KoM. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku z nedbalosti podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

2. Přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 24. 6. 2016 v době kolem 20.10 h při řízení nákladního motorového vozidla Mercedes Benz, RZ X (dále jen „vozidlo“), na pozemní komunikaci č. II/150 ve směru jízdy při výjezdu z obce Přerov na obec Rokytnice se jako řidič neřídil pokyny policisty a nezastavil vozidlo, přestože mu z jedoucího vozidla Policie ČR policista dával pokyn k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“, a zapnutým majákem a sirénou, tzn. použitím světelného a zvukového znamení, čímž došlo ze strany žalobce k porušení § 4 písm. b) zákona o silničním provozu.
3. Za uvedené jednání byla žalobci uložena pokuta 2 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
4. Zastaveno bylo řízení o přestupku, kterého se žalobce měl dopustit tím, že při jízdě držel v ruce u levého ucha mobilní telefonní přístroj, neboť to nebylo žalobci prokázáno.
5. **V žalobě** žalobce namítal věcnou nesprávnost, nedůvodnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí. Magistrát i žalovaný zamítly návrhy žalobce na další dokazování. Správní orgány pochybily, když nebraly na zřetel dopravní situaci, kdy se souprava s vozidlem žalobce v danou dobu pohybovala ještě v křižovatce. Za dané situace žalobce nemohl zastavit, aby neohrozil ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce pomalu pokračoval se soupravou s cisternou s jedy po úzké silnici, zpomaloval a hledal možnost k zastavení, aby místo bylo bezpečné a nedošlo k případné kolizi s ostatními účastníky hustého silničního provozu. Tato okolnost mohla mít rozhodující význam a neakceptováním návrhu na dokazování byla porušena zásada rovnosti stran, zásada zajištění práva na obhajobu a tím důsledkem i právo na spravedlivý proces.
6. Žalobce namítal, že měla být naplněna i materiální stránka přestupku. K tomuto naplnění nedojde vždy, když je naplněn formální znak přestupku. Vždy je třeba zkoumat, zda byl jednáním porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti.
7. Pokud byl žalobce jako řidič taháče s návěsem – cisternou zastavován na konci křižovatky s následnou silnicí II. třídy, která se výrazně zužuje, silnice se zvedá a končí mírnou zatáčkou s vodorovným značením plnou, nepřerušovanou čarou, tak se situace jednoznačně řidiči jevila jako výrazně nepřehledná. Proto zpomalil a hledal místo k zastavení, ale byl si plně vědom nepřehlédnutelnosti, a nechtěl vytvořit situaci z dopravního hlediska nebezpečnou, aby nedošlo ke kolizi s protijedoucími vozidly. Žalobce doslova hledal místo bezpečné a vhodné k zastavení soupravy. Tyto skutečnosti mohou mít zásadní vliv na posouzení otázky, zda jednání žalobce naplňovalo znaky nedbalostního přestupku. V posuzovaném případě absentuje materiální znak přestupku. Nedošlo k porušení ani ohrožení právem chráněného zájmu a o přestupek se tedy nejedná a řízení mělo být zastaveno. Žalobce považoval za nezbytné, aby správní orgán přezkoumal právě záběry kamery na vozidle Policie ČR, protože jen tak mohou být všechny tyto shora uvedené aspekty objektivně zjištěny. Také je nutno vyhodnotit celou dopravní situaci z hlediska bezpečnosti silničního provozu. Žalobce si byl plně vědom světelné a zvukové signalizace ze strany službu konajícího příslušníka Policie ČR, ale nelze se ztotožnit s názorem policisty, že řidič měl zastavit na základě signálu zcela bezprostředně. Právě kamerový záznam ukazuje konec křižovatky a zúženou silnici II. třídy s plnou nepřerušovanou čarou, což mělo být ze strany policisty akceptováno a ne naopak tuto skutečnost brát jako dogma.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

8. Správní orgány měly postupovat podle § 3 a § 50 odst. 3 věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgány jednaly v rozporu se zákonem, když objektivní důkazy o dopravní situaci v rámci kamerového systému zamítly. S žalobcem nebyl sepsán protokol o oznámení přestupku, protože jej údajně neměl policista k dispozici. Nelze se ztotožnit s tvrzením policisty, že názor řidiče není rozhodující a že je pouze povinen uposlechnout pokyn, ať je jakýkoliv. Naopak, žalobce se snažil zastavit na místě zcela bezpečném, aby neohrožoval jak sám sebe, tak také ostatní účastníky silničního provozu. Sám policista ve své výpovědi v průběhu správního řízení v I. stupni uvedl, že žalobce nechtěl ujet, že zpomaloval a hledal místo, aby mohl zastavit.
9. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s odvolacími námitkami a k těm se vyjádřil ve svém rozhodnutí, napadeném žalobou, a na závěrech tam vyslovených nadále setrvává. Podle žalovaného správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu s § 3 správního řádu a byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to při zachování všech procesních práv žalobce.
10. V **replíce** žalobce uvedl, že setrvává na svých předchozích tvrzeních, že nemohl zastavit soupravu s cisternou z důvodu, že se obával kolizní dopravní situace v křižovatce, a nikoliv že odmítal pokyn příslušníka Policie ČR.
11. **Při jednání soudu** zástupce žalobce odkázal na žalobu a dále i přesto, že správní spis obsahuje CD s kamerovým záznamem, navrhl k důkazu fotografie s jednotlivými fázemi skutku. Tyto fotografie byly provedeny jako důkaz. Zástupce žalobce po provedení dokazování poukázal na vyvýšení komunikace na fotografiích č. 5 a 6 a na nepřehlednost komunikace na snímku č. 6. Zástupce žalobce nechtěl poukazovat na přestupky policisty, který přejížděl přes šrafovaný pás v odbočce. Zvuková signalizace trvala 2 sekundy. To už žalobce hledal místo na zastavení, i s ohledem na délku kamionu, a snižoval rychlost. Pak se vozovka zvedala, je tam zátáčka a jsou tam stromy, žalobce nechtěl způsobit nehodu. Na fotografii č. 12 je vidět, že v protisměru jel cyklista. Když policista tvrdil, že byla dobrá viditelnost a situace, mohl žalobce předjet dřív. Zřejmě si však byl vědom, že to nebylo možné. Ve věci chybělo písemné oznámení přestupku. Policista pronásledoval žalobce asi 1 km. U přestupku chybí materiální znak – žalobce nemohl zastavit okamžitě, hledal vhodné místo pro zastavení, nechtěl způsobit nehodu. Zástupce žalovaného odkazoval na kamerový záznam na CD a fotografie nezpochybňoval. V konečném návrhu zástupce žalobce upřesnil, že počátek následování žalobce policistou byl z důvodu podezření z telefonování za jízdy a pro tento skutek bylo řízení zastaveno. U žalobce jde o kamiony špičkové provenience, vybavené sadami handsfree. Skutek se stal v létě kolem dvacáté hodiny, kdy bylo slunce nízko a žalobce si nasazoval brýle. Zástupce žalobce nechtěl zlehčovat situaci policistů, ale někdy pod tíhou povinností nemají nadhled. Stížnost na GIBS nakonec nepodali, ale dopravní policisté jsou erudovanější. Při páchání přestupků policista v daném případě neměl zapnuté žádné signalizační zařízení. Zástupce žalobce se nemůže ztotožnit s tvrzením, že když si policista „zamane“, tak řidič zastavit musí. Zástupce žalovaného v konečném návrhu uvedl, že posouzení přestupku je subjektivní, ale přiklonil se k závěru podle napadeného rozhodnutí.
12. Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci **přezkoumal** napadené rozhodnutí podle § 65 a následujícího zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 a

2 s. ř. s.), tedy ke dni 23. 2. 2017, s přihlédnutím ke specifikům přestupkového řízení citovaným dále.

13. Ze **správního spisu** soud zjistil ve vztahu k souzené věci z oznámení přestupku ze dne 9. 7. 2016 spáchání přestupku tak, jak je uvedeno v úvodní části odůvodnění tohoto rozsudku a dále z přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce za jízdy. Ve strojově psaném oznámení přestupku je uvedeno, že jednání žalobce je zaznamenáno na kameře ve služebním vozidle a tento záznam je součástí spisu.
14. Podle úředního záznamu Policie ČR sepsaného prap. P. H., inspektorem, ze dne 24. 6. 2016, tento policista při dohledu na bezpečnost a plynulost silničního provozu viděl, jak žalobce držel za jízdy v ruce mobilní telefon u levého ucha. Následoval jeho vozidlo a vzhledem k hustotě provozu, předepsaným způsobem za použití světelného a zvukového znamení, bylo vozidlo žalobce zastaveno na pozemní komunikaci mezi Přerovem a Rokytnicí na přehledném rovném úseku. Žalobce s přestupkem nesouhlasil a poté byl poučen, že věc bude se záznamem z kamery ve služebním vozidle oznámena správnímu orgánu k projednání.
15. Podle úředního záznamu ze dne 9. 7. 2016, kdy byl policistovi dne 1. 7. 2016 doručen ke spisovému materiálu záznam z kamer umístěných ve služebním vozidle, v čase záznamu 5.46 minut je vidět projíždějící vozidlo žalobce, kdy žalobce drží za jízdy v ruce nějaký předmět, avšak ze záznamu není zcela zřetelné, zda se jedná o mobilní telefon. Dále je na záznamu v čase 8.27 minut vidět, že je ze služebního vozidla dáváno v souladu s § 79 odst. 2 zákona o silničním provozu znamení k zastavení, světelné i zvukové (horní lišta záznamu VRZ MAJ-ON, SIR-ON, PST-ON). Žalobce toto znamení nerespektoval a pokračoval v jízdě. Vozidlo zastavilo až v čase záznamu 9.24 minut po předjetí služebním vozidlem. Žalobce ke svému jednání uvedl, že telefon za jízdy nedržel a vozidlo vědomě nezastavil, i když světelná i zvuková znamení viděl a slyšel, jelikož se mu místo zastavování nezdálo dostatečně bezpečné, i když se jedná o přehledný úsek pozemní komunikace a viditelnost nebyla nijak snížena.
16. Podle protokolu o projednání přestupku dne 19. 9. 2016 se žalobce seznámil se spisovým materiálem v rozsahu devíti stran, včetně CD s obrazovým záznamem. Policista, jakožto svědek, vypověděl k věci, že si ze služebního vozidla všiml, že žalobce drží v ruce mobilní telefon, bylo to na vzdálenost asi 6 až 7 m. Dalekohled neměl. U kabiny řidiče neví, zda byla zatmavená skla. Policistovi nic nebránilo ve výhledu a jestli měl žalobce zatmavená skla, nevěděl. Policista vyjel do provozu za vozidlem žalobce a jel za ním až na nejbližší místo, kde ho mohl zastavit. Bylo to na odbočce na obec Rokytnice. Tam žalobci dával světelné i zvukové znamení k zastavení. Na to žalobce nereagoval, pak ho policista předjel a znamení mu dával zepředu. To už za ním zastavil a předložil doklady svoje i k vozidlu. To, že by telefonoval, nebo držel telefon, popíral hned na místě. To, že nerespektoval znamení, zdůvodnil tím, že nebylo vhodné místo k zastavení. Policista žalobci řekl, že to půjde k projednání správnímu orgánu a žalobce s tím souhlasil. Policie ve služebním vozidle má kamery, záznam z kamery doložil jako součást spisu. Na dotaz správního orgánu, zda sepsal s žalobcem tiskopis o přestupku, kam se mohl žalobce vyjádřit, policista uvedl, že ne, protože jej neměl u sebe, to se vozí ve výjezdním vozidle. Na místě policista vykonával činnost „okrášle“ a při této činnosti si všiml přestupku, který se rozhodl řešit. K dotazu žalobce, po jak dlouhou dobu registroval projíždějícího řidiče, který měl údajně držet mobilní telefon v levé ruce, policista odpověděl, že dvě vteřiny. K dotazu žalobce, kdy v průběhu jízdy na vozidle zapnul světelné znamení, aby žalobce zastavil, a ve kterém

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

místě, policista odpověděl, že to bylo zhruba 20 m po odbočení z hlavní komunikace na obec Rokytnice. K dotazu, kdy použil i zvukovou signalizaci, svědek odpověděl, že časově neví, je to součástí záznamu a je to vidět na příkazové liště. K dotazu žalobce, zda se policista může vyjádřit, zda místo, kdy začal dávat světelné znamení, bylo pro zastavení bezpečné z hlediska silničního provozu s ohledem na typ vozidla, které žalobce řídil, policista odpověděl, že ano, že bezpečnost provozu by nebyla ohrožena, bylo to za nesnížené viditelnosti, žádný problém by nenastal a policista by stál za ním s majákem. K dotazu žalobce, vzhledem k tomu, že po odbočení vlevo silnice mírně stoupá a je tam plná čára a pak je mírné „esíčko“ a přesto byl policista přesvědčen, že zde mohl kamion o délce necelých 20 m zastavit, aniž by nebyl ohrožen provoz ostatních účastníků silničního provozu, policista odpověděl, že samozřejmě, že je o tom přesvědčený; Žalobce to nevyvíňuje; Jeho názor není rozhodující; Je povinen uposlechnout pokyn policisty a pokud jeho názor byl takový, že místo není bezpečné, tak kontrolu mohli provést na jiném místě; Kamion nezastaví na dvou metrech. K dotazu žalobce, že jako řidič snižoval rychlost na hodnotu okolo 30 km/h a hledal vhodné místo pro zastavení a kde ho policista předjel, tam v podstatě zastavoval, podle přesvědčení o bezpečném místě na zastavení zastavil až na tomto vhodném místě, v čem se tedy neřídil pokyny policisty, policista odpověděl, že žalobci dával vozidlem pokyn s nápisem „STOP“ a nikoliv „zpomal“. Řidič se má řídit pokyny policisty, ať jsou jakékoliv. Na dotaz žalobce, zda se policista může vyjádřit k viditelnosti, kdy slunce zacházelo za obzor a jak bylo nízko, policista odpověděl, že pokud by došlo k zastavení vozidla na místě, kde mu dal znamení, nemohlo by dojít ke kolizní situaci, protože z tohoto směru by překážku označoval služebním vozidlem. K dotazu správního orgánu policista ke způsobu jízdy žalobce od okamžiku, kdy mu dával světelné znamení k zastavení vozidla, odpověděl, že jel pomalu a neujížděl mu.

17. Žalobce ve své volné výpovědi u magistrátu popřel držení telefonu, uvedl, že vozidlo má dokonalé zařízení na telefonování, které je zabudováno na přístrojové desce a policista to mohl vidět, jak sám uvedl, po dobu dvou vteřin. Policista nebyl schopen blíže situaci upřesnit. Zapadalo slunce, bylo nízko, pravděpodobně si policista spletl mobilní telefon s pouzdem na brýle proti slunci, které si žalobce vytahoval. Dle odhadu žalobce to bylo na vzdálenost asi 10 m, policista to nemohl přesně vidět. Pokud se týká pokynu zastavení ze strany policisty, asi 20 m za křižovatkou, kde byl policistou zapnut světelný signál, začíná plná čára, vozovka se mírně zvyšuje, je zde levé „esíčko“. Žalobce policistu registroval, ale nemohl zastavit v místě, které bylo nepřehledné, a proto jel pomalu, hledal vhodné místo na zastavení, a když se dostal na rovinku, začal snižovat rychlost, aby mohl zastavit a v tom byl předjet. Žalobce chtěl s návěsem zastavit tam, kde to bude bezpečné pro žalobce i ostatní účastníky silničního provozu. Žalobce se domníval, že nemohl zastavit bezprostředně na pokyn policisty, aby nedošlo ke kolizi. Žalobce zdůraznil, že se nemůže ztotožnit s tvrzením policisty, že měl povinnost zastavit ihned, protože si byl vědom, že by v nepřehledném místě mohlo dojít ke kolizi, a proto postupoval tak, jak postupoval. To policistovi na místě řekl a začal se jeho pokynům bránit, protože policista na žalobce působil poněkud zbrkle. S ohledem na chování policisty žalobce nabyl přesvědčení, že v případě zákroku ze strany policisty zařazeného do dopravního inspektorátu by byl jeho postup profesionálnější. Policista si měl uvědomit, že je velký rozdíl, když zastavuje osobní motorové vozidlo o délce 4 m, anebo soupravu přesahující 15 m, právě s ohledem na bezpečnost silničního provozu. Jak je vidět již ze záznamu, přestože žalobce jel mimo obec, jel nízkou rychlostí, a to právě proto, že hledal vhodné místo pro zastavení, nezrychloval ani nic takového. Vozidlo bylo v perfektním technickém

stavu. Návěs se používá na převoz jedovatých tekutin a sloučenin a všechny tyto aspekty žalobce vedly k tomu, že měl povinnost zastavit na zcela bezpečném místě. Vzhledem k neprofesionalitě policisty ve vztahu k zastavování se žalobce znovu vyjádřil k tomu, že mobilní telefon skutečně nedržel, na kamerovém záznamu tato skutečnost nebyla zaregistrována, a proto navrhoval zastavení řízení. Žalobce jezdí jako řidič od svých 18 let a za tu dobu najel asi 350 000 km bez nehody a vážných přestupků. Snaží se jezdit bezpečně, a tak tomu bylo i v tomto případě.

18. Na mapce přiložené k protokolu je svědkem zaznačeno místo, kde započal dávat znamení k zastavení. Toto místo je označeno křížkem na hranici křižovatky, ukončení oblouku odbočky, kde začíná téměř rovný delší úsek.
19. Rozhodnutím magistrátu ze dne 10. 11. 2016 byl žalobce uznán vinným z obou výše uvedených přestupků. K videozáznamu, který byl pořízen z kamery umístěné ve služebním vozidle zasahujícího policisty, magistrát konstatoval, že v čase záznamu 5.45 je vidět nákladního vozidlo projíždějící v Přerově ulicí Polní. Vzhledem k nižší kvalitě záznamu však není možno zřetelně spatřit žalobce, natož posoudit, zda něco drží v levé ruce, ať už by to byl mobilní telefon či jiný předmět. Dále je na záznamu vidět, že od času záznamu 8.24 až do času 9.10 záznamu, když služební vozidlo jelo za vozidlem žalobce, byl na služebním vozidle v činnosti maják a bylo dávano znamení k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“ ve směru jízdy zastavovaného vozidla. Po tuto dobu bylo krátce čtyřikrát dávano ze služebního vozidla i zvukové znamení (v časech 8.27, 8.29, 8.41 a 9.02 minut). Uvedené je dobře patrné na horní liště záznamu pod zkratkami VRZ, SIR a PST, kdy „vypnuto“ (značka OFF) se změní na „zapnuto“ („ON“). Dále je ze záznamu patrné, že pokyn k zastavení byl dáván v místě, kde se nachází podélná čára souvislá V1a, která se po 13 sekundách změnila na podélnou čáru přerušovanou V2b a posléze podélnou čáru přerušovanou V2a. Vozidlo žalobce zastavilo až v čase záznamu 9.24 minut po předjetí služebním vozidlem. Magistrát při vydání rozhodnutí vycházel ze všech podkladů, které jsou součástí spisového materiálu, především z oznámení přestupku, z úředních záznamů, z výpovědi žalobce, svědecké výpovědi policisty a z pořízeného videozáznamu ze služebního vozidla. Součástí spisu je i výpis evidenční karty žalobce.
20. K přezkoumávanému přestupku magistrát uvedl, že se zabýval otázkou, zda bylo spolehlivě prokázáno spáchání tohoto přestupku. Výpověď svědka i žalobce navzájem koresponduje a tento fakt je potvrzen i videozáznamem. Podle magistrátu znamení k zastavení vozidla byly splněny podmínky uvedené v § 79 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy znamení musí být dávano včas a zřetelně, s ohledem na okolnosti provozu na pozemních komunikacích tak, aby řidič mohl bezpečně zastavit vozidlo, a aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Policista toto znamení dával jednu minutu než došlo k zastavení vozidla, a to fakticky tím, že policista žalobce předjel. Vozidlo dle záznamu zastavilo v čase 9.24 záznamu. Uvedená doba byla dosti dlouhá na to, aby žalobce zastavil i s takovým typem vozidla, se kterým jel. Ačkoliv žalobce argumentoval tím, že v daném místě je plná čára, tak tato končí, jak už bylo výše uvedeno, po 13 vteřinách od doby, kdy policista dával pokyn k zastavení rozsvícením nápisu „STOP“. Poté už je v místě přerušovaná čára. Dále žalobce argumentoval tím, že v době, kdy jej policista předjel, už zpomaloval a chystal se zastavit, s čímž nelze souhlasit, neboť z videozáznamu je patrné, že po celou dobu jel žalobce konstantní rychlostí asi 36 km/h a před zastavením naopak mírně zrychlil na 43 km/h. Lze předpokládat, že pokud by se řidič chystal zastavit, dal by znamení o změně směru jízdy, což se v tomto

případě po celou dobu jeho jízdy nestalo. Z výpovědi žalobce vyplývá, že ačkoliv věděl o tom, že za ním jede vozidlo Policie ČR, které mu dávalo pokyn k zastavení, na tento pokyn nereagoval z důvodu, že situaci vyhodnotil, že to není bezpečné z hlediska silničního provozu. K tomu magistrát sdělil, že řidič je dle zákona o silničním provozu povinen řídit se pokyny policisty, což se v tomto případě nestalo. Nic nebránilo žalobci např. v tom, aby situaci řešil tak, že by s vozidlem zastavil a s policistou se na provedení kontroly domluvil na jiném místě s uvedením veškerých důvodů. Podle magistrátu bylo spáchání přestupku provedeným dokazováním dostatečně prokázáno a v daném případě nebylo důvodných pochybností o pravém stavu věci. Žalobce svým jednáním porušil § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, a naplnil skutkovou podstatu daného přestupku. Důvody žalobce pro nezastavení vozidla na pokyn policisty, které při ústním jednání uvedl, ho nemohou vyvinut z protiprávního jednání, kterého se dopustil, ale magistrát je zohlednil v jeho prospěch při stanovení sankce.

21. Žalovaný v **napadeném rozhodnutí** přezkoumal rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání a rovněž s ohledem na veřejný zájem. Po důkladném studiu spisové dokumentace dospěl žalovaný k závěru, že magistrát postupoval v souladu se zákonem, když v přítomnosti žalobce a jeho zástupce provedl nezbytné důkazy k prokázání jednání žalobce a v rámci ústního jednání, kdy současně přihlédl k důkaznímu stavu a řízení pro jeden skutek zastavil. V řízení před magistrátem bylo prokázáno jednání žalobce, které je mu kladeno za vinu. Magistrát správně vyhodnotil důkazy provedené v rámci ústního jednání, při jejichž zhodnocení rovněž přihlédl k tomu, co uvedl žalobce a v odůvodnění výroku rozhodnutí uvedl dostatečné úvahy o tom, proč k námitkám žalobce nepřihlédl. Magistrát uložil žalobci sankci za prokázané jednání na samé spodní zákonné hranici. Žalovaný se neztotožnil s názorem žalobce, že magistrát nesprávně vyhodnotil otázku reakce žalobce na zapnutý zvukový a světelný signál „STOP“, ve vztahu k jeho tvrzení, že vyhodnotil úsek komunikace jako nebezpečný k zastavení. Žalovaný se plně ztotožnil s vyhodnocením videozáznamu Policie ČR ve vztahu ke skutkovému jednání žalobce, podpořenému svědeckou výpovědí policisty. Oba citované důkazy nejsou ve vzájemném rozporu a v řízení dostatečně posloužily svému účelu, kterým bylo objektivizovat skutkové jednání žalobce v kontextu toho, co je mu kladeno za vinu a současně toho, co žalobce tvrdí na svou obhajobu. Nelze hovořit o porušení rovnosti stran, když magistrát pro jeden skutek ve prospěch žalobce řízení zastavil a v případě druhého skutku provedl veškeré dostupné důkazy tak, aby zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný byl stejného názoru jako magistrát, a to že jízdní souprava řízená žalobcem od okamžiku uvedení zvukové a světelné signalizace služebního vozidla Policie ČR v činnost, ujela dosti dlouhou jízdní dráhu od prostoru křižovatky silnice I. třídy (Přerov – Olomouc) a II. třídy (Přerov – Rokytnice), a taktéž od místa, kde již byly oba jízdní směry odděleny podélnou čarou přerušovanou (dopravní značení V2b a V2a). Z uvedeného je dovoditelné, že pozemní komunikace v daných místech již nemohla být pro provoz na pozemní komunikaci natolik nebezpečná, jak tvrdí žalobce, a to ani za předpokladu zastavení nákladní jízdní soupravy. Lze rovněž přihlédnout k době pořízení videozáznamu Policie ČR o skutku, kdy dne 24. 6. 2016 po dvacáté hodině nelze považovat silnici č. II/150 ve směru Přerov – Rokytnice za frekventovanou. Obecně platí povinnost řidiče řídit se pokyny policisty, v posuzovaném případě daném právě světelným a doprovodným akustickým signálem. Žalobci lze dát zapravdu pouze v tom, že při vnímání vydaného pokynu (signálu) bude vyhodnocovat své možnosti ve vztahu k provedení manévru zastavení jízdní soupravy a místu jejího zastavení. Vzhledem

k prokázanému jednání žalobce se však v kontextu výše uvedeného žalovaný nedomníval, že reakce žalobce na daný pokyn policisty byla adekvátní ve vztahu k reálným podmínkám v silničním provozu. V posuzovaném případě tato měla následovat minimálně v době, kdy vodorovné dopravní značení na pozemní komunikaci č. II/150 doznalo změny v podobě podélné čáry přerušované (dopravní značení V2b a V2a), kdy i přes uvedené pokračoval žalobce s jízdní soupravou v jízdě po dobu více než 40 sekund (čas 8.35 – 9.20 minut videozáznamu).

22. Žalovaný nepřisvědčil ani další námitce žalobce, týkající se obecně chování policisty v provozu na pozemních komunikacích v době, kdy spatřil jízdní soupravu řízenou žalobcem, kterou začal pronásledovat na ulici Polní v Přerově (začátek úkonu asi v 5.50 minut videozáznamu). Žalovaný neshledal důvodnou souvislost námitky žalobce se skutkovým jednáním, které je mu kladeno za vinu. Za účelem prokázání skutkového jednání žalobce je zcela irrelevantní, zda se policista v době asi 3 minuty před spácháním skutku žalobcem dopustil sám jednání, které má znaky přestupku, pakliže na zákonnost pořízení videozáznamu jakožto důkazu nemá tato okolnost přímo vliv. Pokud měl žalobce námitky vůči postupu policisty, pak je měl uplatnit u kontrolního orgánu policie.
23. **Z fotografií** předložených žalobcem při jednání soud zjistil z fotografie č. 1 postavení stojícího vozidla zasahujícího policisty. Totéž se zjišťuje z fotografie č. 2. Ulice Polní je dále zobrazena na fotografii č. 3, kdy se zasahující policista se služebním vozidlem vydal za vozidlem žalobce. Na fotografii č. 4 je zobrazen tahač a návěs v okamžiku těsně po vyjetí z ulice Polní na silnici II. třídy. Na fotografii č. 5 je vozidlo žalobce již celé v jízdním pruhu na silnici II. třídy a vedle něj je vodorovné dopravní značení s šikmými rovnoběžnými čarami oddělující u křižovatky jízdní pruhy. Na fotografii č. 4 je vidět, že vozidlo žalobce částečně přejíždí přes šrafovanou část v křižovatce.
24. Na fotografii č. 6 je poznámka žalobce, že maják je zapnutý a jde o rychlost 24 km/h a vozidlo je zobrazeno před vozidlem policejním. Na fotografii č. 7 je poznámka žalobce siréna OFF a „STOP“ ON, vozidlo žalobce je vidět přímo před vozidlem policejním. Rychlost je 36 km/h.
25. Na fotografii č. 8 je rychlost vozidla 37 km/h a je uvedena poznámka žalobce o zapnuté siréně. Na fotografii č. 9 je uvedena rychlost 34 km/h, je uvedena poznámka žalobce siréna OFF, vozidlo žalobce je před policejním vozidlem a jede do mírného kopce. Na fotografii č. 10 je rychlost vozidla 36 km/h, je uvedena poznámka žalobce „slunce“, na horní liště je uvedeno maják ON siréna OFF, PST ON, ZST OFF, vozidlo žalobce jede v rovném úseku před policejním vozidlem, vedle plné čáry.
26. Na fotografii č. 11 je uvedena rychlost vozidla 39 km/h, jedná se o rovný úsek s přerušovanou čarou, vozidlo žalobce jede před policejním vozidlem a na horní liště je uvedeno maják ON, siréna ON, PST ON, ZST OFF. Žalobce na zadní straně fotografie uvedl poznámku „slunce“.
27. Na fotografii č. 12 je uvedena rychlost 39 km/h, vozidlo žalobce se vzdaluje policejnímu vozidlu, na horní liště je uvedeno maják ON, siréna OFF, PST ON, ZST OFF, vozidlo žalobce začíná vyjíždět do mírné levotočivé zatáčky a žalobcem je na snímku v protisměru u vozidla žalobce zaznamenán vykřičník a na zadní straně je poznámka „cyklista“.

28. Na snímku č. 13 je uvedena rychlost vozidla 44 km/h, vozidlo žalobce je v rovném úseku s přerušovanou středovou čarou, na horní liště je uvedeno maják ON, siréna OFF, PST ON, ZST OFF a na zadní straně je poznámka žalobce „předjíždění“.
29. Ani na jedné z fotografií č. 4 až 13 na silnici II. třídy není žádný jiný účastník silničního provozu kromě zasahujícího policisty a žalobce, s výjimkou fotografie č. 12, kde je uvedena poznámka žalobce o cyklistovi. Na žádném ze snímků není uveden čas záznamu.
30. **Z videozáznamu** z kamery v policejním vozidle se podává, že v 8.24 minut času záznamu zapnul policista maják, v čase 8.28 minut zapnul sirénu. Ihned po odbočení na silnici II. třídy, v čase 8.42 minut byla znovu zapnuta siréna a totéž v čase 9.00 minut. V čase 8.59 minut byl zapnut signál – pokyn k zastavení. V čase 8.59 minut projel v protisměru cyklista. V čase 9.10 minut záznamu začal policista vozidlo žalobce předjíždět. V čase 9.30 minut záznamu policista zastavil a poté v protisměru projelo jedno motorové osobní vozidlo a žalobce a policistu předjel jeden motocykl. Po celou dobu po odbočení na silnici II. třídy žádná jiná vozidla v protisměru nejela, ani zde nebyli žádní jiní účastníci silničního provozu a ani žádní nepředjížděli vozidlo žalobce a policisty.
31. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
32. K zániku odpovědnosti za přestupek podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), nedošlo, neboť přestupek byl spáchán 24. 6. 2016 a napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 1. 3. 2017.
33. Skutková podstata přestupku podle účinné právní úpravy existuje i ke dni vydání rozsudku, a to včetně shodné právní úpravy sankcí, proto posuzoval soud souzenou věc podle hmotněprávní úpravy účinné v době spáchání přestupku v souladu s § 7 odst. 1 zákona o přestupcích.
34. Spornou otázkou mezi účastníky řízení bylo, zda se žalobce dopustil předmětného přestupku, zejména zda uposlechl pokyn policisty k zastavení, zda toto jednání bylo právně posouzeno v souladu se zákonem a zda byla naplněna i materiální stránka přestupku.
35. Podle § 4 písm. b) zákona o silničním provozu, ve znění účinném ke dni spáchání přestupku, *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem, pokyny policisty, pokyny osob oprávněných k řízení provozu na pozemních komunikacích podle § 75 odst. 5, 8 a 9 a zastavování vozidel podle § 79 odst. 1 a pokyny osob, o nichž to stanoví zvláštní právní předpis, vydanými k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích.*
36. Podle § 79 odst. 1 zákona o silničním provozu *zastavovat vozidla je oprávněn policista ve stejnokroji.*
37. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 zákona o silničním provozu *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 4 písm. b) a c) nezastaví vozidlo na signál, který jí přikazuje zastavit vozidlo nebo na pokyn "Stůj" daný při řízení nebo usměrňování provozu na pozemních komunikacích anebo při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích osobou k tomu oprávněnou.*
38. O skutkovém stavu nebylo mezi stranami sporu. Žalobce nepopíral, že policista znamení k zastavení dával. Na svou obhajobu žalobce pouze tvrdil, že se mu nejevilo místo, kde

obdržel pokyn k zastavení, vhodné pro zastavení jeho vozidla a že toto místo k zastavení dále hledal. Toto žalobcovo tvrzení je však v rozporu s důkazy provedenými výpovědi policisty a zejména záznamem ze služební videokamery v policejním vozidle. Těmito důkazy bylo prokázáno, že žalobce v úseku, kde dostával znamení k zastavení, a to po dobu 1 km a 1 minuty jel rychlostí 24 km/h (těsně po vjetí do zatáčky) až 44 km/h (fotografie č. 13) a i přes pokyn k zastavení jízdu zrychloval. Důvod tohoto zrychlení však sám neuvedl a ani není zjevný z dopravní situace.

39. Všichni občané jsou nepochybně povinni se podrobit výkonu pravomoci veřejného činitele bez ohledu na vlastní soukromý názor. Jsou-li přesvědčeni, že tímto jednáním bylo porušeno jejich právo či jim byla způsobena škoda, mohou se proti takovému postupu veřejného činitele bránit jiným, avšak zákonným způsobem. Ústava České republiky, Listina základních práv a svobod, ani žádná jiná právní norma nepřipouští, aby občané nejprve hodnotili zákonnost postupu veřejných činitelů a teprve na základě toho jejich pokynů uposlechli nebo neuposlechli (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 1. 1998, sp. zn. I. ÚS 263/97, <http://nalus.usoud.cz>).
40. Výzva musí být projevená při výkonu pravomoci úřední osoby a s tímto výkonem pravomoci musí mít výzva souvislost. Jednání strážníka nebo policisty nesmí vybočit z rámce jeho kompetence a pravomoci a musí sledovat účel, pro který mu pravomoc a kompetence byly svěřeny. Tyto podmínky byly v daném případě naplněny a nebylo o nich sporu. Výzvu provedl zasahující policista, který prováděl v danou chvíli službu, ve služebním vozidle a pokyn k zastavení vydal proto, že se domníval, že žalobce spáchal přestupek. Nešlo tedy o zcela bezdůvodné zastavení či šikanu. Výzva proto byla přiměřená.
41. Reakce na pokyn k zastavení vozidla musí být přiměřená a včasná. Je zcela zjevné, že v daném případě mohl žalobce zastavit ihned po vyslání znamení k zastavení, nešlo o místo v křižovatce ani jinak nebezpečné či nepřehledné, měl k tomu dostatek prostoru, nic mu v zastavení nebránilo, komunikace byla dostatečně široká a přehledná, žalobci ani nikomu jinému by zastavením nevznikla žádná škoda nebo újma.
42. Fotografie provedené jakožto důkazy při jednání soudu potvrdily pouze to, co bylo viditelné ze záznamu z kamery v policejním vozidle, jak bylo popsáno výše. Pokyn zasahujícího policisty byl splnitelný.
43. K nutnosti uposlechnout výzvu policisty obdobně dále srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu např. ze dne 2. 4. 2016, č. j. 1 As 26/2014-41, www.nssoud.cz (povinnost podrobit se dechové zkoušce, i když stihl žalobce již vstoupit po jízdě do svého domu), ze dne 23. 11. 2016, č. j. 1 As 285/2016-31 (povinnost uposlechnout výzvu strážníka k předložení dokladu totožnosti pro doručení písemnosti, i když žalobce byl řidičem linkového autobusu a měl již s autobusem opustit zastávku), příp. ze dne 28. 1. 2016, č. j. 10 As 236/2015-36, podle kterého osoba vyzvaná k prokázání totožnosti v souladu s § 63 odst. 2 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, se nemůže zprostit povinnosti prokázat svou totožnost pouze s odkazem na subjektivní hodnocení svého vzhledu, jazykové vybavenosti či individuálních projevů chování. Příp. dále nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 480/06 (i za předpokladu, že by byl postup strážníků nesprávný, bylo povinností stěžovatele podřídit se jejich výzvě s tím, že si na jejich postup mohl posléze stěžovat písemným podáním).

44. Jak již bylo výše uvedeno, občané jsou povinni podrobit se výkonu pravomoci úřední osoby bez ohledu na vlastní soukromý názor a teprve následně mohou proti takovému výkonu brojít. Je tomu tak z toho důvodu, že strážník nebo policista, nemající komfort správního orgánu, se ve většině případů musí rozhodnout v krátkém časovém okamžiku. Jak k tomuto rozhodování uvedl Nejvyšší správní soud: „*V uvedených a v řadě dalších případech musí policista jednat okamžitě prosazením účinného řešení (třeba zákazem nebo příkazem něco dělat či se něčeho zdržet, vykázaním občana z určitého místa, zastavením či odkloněním dopravy v zásadě bez ohledu na subjektivní výhrady jednotlivých dotčených osob). Jestliže by v těchto případech měla být nejprve prověřována správnost zamýšleného úkonu veřejného činitele k překonání leckdy velmi subjektivistických představ účastníků (šarvátek, tlačení lidí, bezohlednosti chování v silniční dopravě) byla by jakákoli řešení takových situací paralyzována, brozil by chaos (řešení musí přijít okamžitě) a neodvratně by následovalo obvinění veřejného činitele ze zavinění vzniku škodlivého následku (havárie, zranění) v důsledku jeho nečinnosti. I to má nepochybně ústavní rozměr a souvislost s ústavně definovaným smyslem existence a jednání orgánu veřejné moci. Jistě, nelze nikdy vyloučit, že za úkonem policisty může stát nesprávná úvaha. To je ovšem řešitelné následně (stížností, náhradou škody dle zákona č. 82/98 Sb. atd.), primární je povinnost jednat hned s motivací předejít vzniku škodlivého následku. Veřejný činitel v postavení policisty při operativním zákroku nemá komfort správního orgánu, čas a různé prostředky k dosažení zamýšleného legitimního cíle (formalizované dokazování, ověřování, opakované upozornění, pořádkové pokuty), a proto po něm také nelze požadovat v jednání limity, které existenci takových podmínek předpokládají“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90).*
45. Soud shledal jako neopodstaněnou námitku, že nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
46. Neuposlechnutí výzvy policisty jen podle subjektivní úvahy o tom, že se jedná o výzvu nesprávnou, představuje nikoli bezvýznamné ohrožení jednoho z pravidel fungování demokratické společnosti. Jde o jednání, které právě v uvedeném smyslu naplňuje zákonné formální i materiální znaky přestupku dle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích. Jedná se o zaviněné jednání (žalobce vědomě neuposlechl výzvy policisty), které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti (aby policie byla schopná přijímat odpovídající operativní opatření v případech, kdy je to zapotřebí pro řádné fungování společenských procesů) a je za přestupek výslovně označeno v zákoně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2011, č. j. 1 As 63/2011-90).
47. Žalobce neuvedl v daném případě takové okolnosti, které by vylučovaly jeho odpovědnost za nesplnění pokynu policisty k zastavení. Své tvrzení o převozu jedů žalobce nijak neprokázal a nadto ani obsah nákladu neměl za následek, že by žalobce nemohl vozidlo včas zastavit. Velikost jízdní soupravy v tvrzené délce 13 m rovněž nebránila zastavení soupravy v úseku v délce celkem 1 km, ve kterém žalobce nezastavil a kde byly rovné, přehledné a dlouhé části komunikace.
48. Soud uzavírá, že správní orgány dospěly řádně ke správnému právnímu závěru, že žalobce neuposlechl pokynu policisty k zastavení vozidla, z dokazování, zejména z videozáznamu bylo prokázáno, že žalobce ani po delší či dostatečné časové prodlevě vozidlo nezastavil, ani se k tomu viditelně nechystal, nezpomaloval, nedával znamení o zastavení a byl zastaven až vozidlem policisty, které ho předjelo.

49. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil. Sankce byla žalobci uložena v minimální výši a odpovídala dané věci.
50. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 11. dubna 2018

JUDr. Martina Radkova, Ph.D. v. r.
samosoudkyně